

Bất chấp làm gì? Cứ yêu đi đã

“Làm bạn gái anh đi.”

Tôi biết cực rõ lý do anh nói với tôi câu này. “Nói”, chứ không phải “tỏ tình” nhé! Anh thích một cô gái, nhưng lại bị người con gái đó từ chối, vì vậy anh quay sang nói câu đó với tôi, người có ngoại hình hao hao cô ấy. Với anh, đơn giản chỉ là thế, tôn trọng tình cảm của mình và coi thường tình cảm người khác. Tôi thừa biết anh muốn tôi làm cái bóng thay thế cho cô ấy. Nghe qua thì như phim, nhưng sự thật là nó không khác gì vở hài kịch với người xem và là bi kịch cho nữ chính hiện giờ - tôi.

“Được.” Nhưng tôi lại thích anh. Trớ trêu thay, nó lại là như thế.

Nhưng đó là câu chuyện của 2 năm trước, chỉ có cái tuổi cấp 3 nông cuồng mới khiến tôi có những việc làm điên rồ như vậy. Bây giờ có cho vàng tôi cũng chẳng dám.

Năm lớp 11 ấy, việc tôi trở thành bạn gái của anh là đề tài bàn tán cho không ít người. Anh đẹp trai, nhiều tài lẻ nhưng hơi xa cách với mọi người. Anh không có bạn nhưng lại có nhiều người hâm mộ kinh khủng. Nói đơn giản, anh là mẫu con trai trong những bộ phim Hàn Quốc vẫn ca ngợi. Con gái cấp 3 hay mơ mộng, đứa nào chả muốn có bạn trai như anh, tôi cũng thế.

Anh thích cô bạn cùng lớp kia, vì cô ấy là mẫu người của anh, là kiểu con gái mà anh thích. Tôi thích anh, vì anh đẹp trai. Nhưng anh chẳng thích tôi, đương nhiên rồi, câu đó nói ra đúng là thừa.

Chuyện anh tỏ tình với chị ấy, chỉ có anh, chị và tôi biết. Chuyện anh tỏ tình với tôi, ngược lại ai cũng biết. Chắc là vì để giữ thể diện của mình nên anh đã làm cách nào đó để chị ấy không nói ra chuyện giữa anh và chị.

Bọn bạn tôi luôn miệng bảo, tôi là con vịt xấu xí vớ được chàng hoàng tử thiên nga, chúng nó ghen tị với tôi nhiều, nói thẳng ra thì ai mà chả ghen. Đúng rồi, là tôi may mắn, nhưng thật sự tôi luôn nghĩ mình không thể xấu đến mức như con vịt xấu xí được, ít nhất tôi vẫn hao hao người con gái anh thích nhé.

“Mày sướng lắm nhé. Anh ấy biết mày, tỏ tình với mày cơ đấy! Mày thì có gì hay?”

Vì tao giống người anh ấy thích, tôi nghĩ. “Thích là thích thôi mày, cần gì lí do. Tao đi sang lớp anh ấy đây.” Tôi cầm cặp lên và định vội vàng chạy đến lớp anh.

“Thật sự là anh ấy thích mày không? Khi mà mày luôn là người chủ động đi đến chỗ anh ấy?” Bạn tôi nói với sau. Tôi đứng sững lại, chân run run không có lực để bước tiếp. Đúng thế, nó nói đúng, cho dù anh có tỏ tình với tôi thì cũng chẳng có gì xảy ra thêm trong cái cách anh đối xử với tôi, chỉ có tôi là luôn chạy đến chỗ anh, và anh thì luôn đứng yên một chỗ chờ tôi tiến đến. Tôi từng cố chấp nghĩ đó là vì anh thích con gái chủ động, nhưng thật ra ai nhìn vào cũng thấy rằng anh ấy luôn chỉ coi tôi là đứa con gái mù quáng thích anh. Nhưng tôi lại vẫn cứ thích anh đấy, biết làm sao được...

“Chia tay đi anh.” Cuối cùng thì tôi cũng không thể chịu đựng được thêm nữa. Tôi lớp 12, anh học Đại học. Anh vẫn không buồn liên lạc với tôi, chỉ có vài cái tin nhắn nhất gừng anh trả lời tôi mỗi khi tôi nhắn tin cho anh. Anh hoàn toàn hờ hững với chuyện giữa tôi và anh, cho dù tôi vẫn thích anh, nhưng khi mà một bên không có động tình gì, vậy tại sao chúng tôi lại tiếp tục mối quan hệ này?

“Vì sao?” Anh hỏi tôi. “Vì anh không thích em.” Tôi trả lời. “Sao em lại nói vậy?” Anh hỏi tôi. “Anh thích chị ấy.” Tôi trả lời. “Anh không thích em nhắc đến người đó.” Anh chau mày. “Đó, anh thích chị ấy mà.” Tôi cười, có cái gì cứ nghèn nghẹn trong cổ không thể nói ra. “Được, vậy chia tay.” Anh im lặng rồi nói.

Hết.

Tôi không hề gặp anh nữa, toàn bộ thời gian của tôi dành cho việc ôn thi Đại học. Chỉ có duy nhất một vấn đề, tôi quên mất một điều, tôi đăng ký thi Đại học vào trường anh đang theo.

Đỗ Đại học với tôi có lẽ là điều quá đơn giản. Không phải tôi học giỏi, mà bởi vì mục tiêu vào được Đại học này có từ lúc tôi thích anh. Tôi từng nói với anh sẽ cố gắng hết sức để được học cùng anh, ở bên cạnh anh. Tôi nhớ, lúc

đó anh không nói gì.

Chuyện gì cần đến rồi cũng phải đến. Tôi gặp lại anh trong khuôn viên trường. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, có lẽ vì lúc tôi nói đến nguyện vọng của mình anh chẳng hề để ý. Nhưng sau phút ngạc nhiên của mình, anh đưa lại sự ngạc nhiên cho tôi chỉ với một câu nói.

“Chúng ta quay lại đi em.” Giọng anh trầm và già dặn hơn trước nhiều. Tôi cảm thấy khó tin, nhận ra khoe mắt mình cay xè, tay bấu chặt lấy tập tài liệu đang ôm. “Em không muốn làm người chủ động nữa.”

“Vậy anh sẽ chủ động.” Anh nhìn tôi không rời, tôi biết, bởi vì tôi cũng nhìn anh lâu như thế. “Em không muốn là người duy nhất lắng nghe.” Tôi cúi đầu xuống nói nhỏ.

“Tốt thôi, vì từ giờ anh sẽ luôn lắng nghe em.” Anh vẫn tiếp tục nói, đôi bàn tay lớn của anh đặt lên vai tôi. Tôi co người lại vì những rung động khó chịu của trái tim. “Nhưng em không muốn là người thay thế nữa.”

Anh im lặng, đôi bàn tay trượt khỏi vai tôi buông thõng xuống. Tôi cười chua xót, ánh mắt nhắc lên nhìn anh đang mím môi, hàng lông mày chau lại. Cuối cùng, tôi hít một hơi sâu và đi lướt qua anh, trong lòng thấy quặn thắt, có lẽ tại tôi chưa ăn sáng chẳng?

“Từ lâu rồi anh không còn coi em là người thay thế.” Anh nói lớn từ sau lưng tôi, nhưng không đuổi theo. Tôi quay người lại sững sờ nhìn anh. Chẳng phải trước kia anh không bao giờ nói quá to sao? Trước con mắt của bao nhiêu người đang ngoái về đây, anh vẫn dám ngang nhiên nhìn theo tôi và nói như vậy ư? Anh thay đổi rồi. “Em phải đi đưa tài liệu cho lớp trưởng.” Gặp anh sau nhé, câu này tôi giữ kín trong lòng. Tôi hít sâu, và quả quyết bước đi dù biết anh vẫn đang đứng sau nhìn tôi.

“Mày gặp lại anh ấy? Thế đã nói gì với nhau rồi?” Đám bạn tôi tò mò xúm xít lại để hỏi. Quán nước đang vắng khách cũng vì thế mà ồn ào hơn hẳn. Tôi cố làm ra vẻ như không quan tâm bằng cách giả vờ gập sách lại, đeo tai nghe nhạc và nhìn ra ngoài trời. Nhưng mấy đứa này bám dai thật, chúng nó còn dám giật cả tai nghe của tôi ra nữa chứ. “Có nói gì đâu!”

“Nhảm vừa thôi!” Chúng nó đồng thanh hô lên rồi nguýt dài. Tôi thở dài, thật sự quay lưng lại với chúng nó. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ gì liên quan đến anh. Việc hôm nay bất ngờ gặp lại anh đã là quá sức với tôi rồi. “Chẳng nói gì cả, chúng mày đừng hỏi tao nữa.” Nghe tôi nói vậy, chúng nó cũng chẳng thèm tò mò nữa, đành tản sang một nhóm khác bàn tán những thứ trên trời dưới bể.

“Em!” Tiếng nói lớn hơn cả âm thanh trong tai nghe làm tôi phải mở mắt ra. Anh đứng ngay trước mặt tôi, sống động như thật. À không, anh thật sự là thật! Tôi bất ngờ. “Sao anh lại ở đây?”

Anh không trả lời tôi mà nhìn quanh. Đám bạn tôi đã chui tọt sang cái bàn khác và ôm nhau nhìn tôi cười khúc khích, có đứa vẫn còn đang lăm lăm cái điện thoại trong tay. Nhìn qua là biết chúng nó vừa gọi cho anh, tôi bèn bĩu môi với chúng nó.

“Duyên phận.” Anh buông câu đùa cực kì hiếm có rồi ngồi xuống đối diện với tôi. Câu này làm tôi suýt chết ghen, anh có thể nói những câu như thế này sao? Tôi ra vẻ không quan tâm đến những lời anh nói mà quay sang đọc sách. Có lẽ thấy tôi yên lặng nên anh cũng không biết nói gì thêm. Làm sao được, từ trước đến giờ anh vốn không phải người bắt chuyện trước mà.

“Nói chuyện đi chứ.” Một trong những đứa bạn tôi nhả tin. Tôi cũng lúi húi nhả trả lời, mặc cho anh đang ngồi ngay trước mặt. “Tao hoàn toàn không có gì để nói.” Bạn tôi nhả lại rất nhanh. “Ngẩng mặt lên đi, anh ấy nhìn mày lâu lắm rồi.” Tôi đọc xong, cất điện thoại đi, suy nghĩ một hồi rồi ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Nếu không có chuyện gì để nói, mời anh chuyển sang bàn khác.”

Đám bạn tôi chết sặc.

“Thật sự em không phải là người thay thế từ lâu rồi.” Anh nói chậm rãi hết sức có thể. “Em đã nghĩ kĩ câu này của anh từ lần trước.” Tôi nhẹ giọng trả lời. “Đúng là thế thật, bởi vì nếu anh coi em là chị ấy, chắc chắn anh sẽ không lạnh nhạt với em như vậy.”

“Không phải là lạnh nhạt, em hiểu lầm rồi. Anh không rõ tình cảm của anh

với em là gì nên mới không biết phải đối xử với em thế nào...” Tôi vừa nói xong anh đã có thể trả lời ngay. Nhưng rồi tôi im lặng, anh cũng thế. Không khí ảm đạm giữa tôi và anh trở nên ngột ngạt hơn bao nhiêu. Thậm chí tôi còn nghe được cả tiếng pha nước róc rách của nhân viên bán hàng. Đầu tôi hoàn toàn trống rỗng khi nghe thấy những lời anh nói, chẳng hiểu vì lí do gì. Tôi biết tôi còn thích anh, nhưng tình cảm này không thể nhiều đến mức lấn hết lí trí của tôi được. Vậy thì vì sao mỗi lần chỉ cần nghe thấy giọng anh là tôi lại thấy muốn khóc như vậy? Vì sao chỉ cần nghe thấy giọng anh là đầu óc tôi lại trống rỗng như vậy?

“Vậy tình cảm của anh với em là gì?” Tôi khoanh tay lại tỏ vẻ ung dung hết sức có thể.

“Anh thích em.” Vẫn là cái giọng khiến cho tôi phải bồi hồi ấy, nhưng ý nghĩa câu nói này làm tim tôi nảy mạnh lên một cái.

“Em từng thích anh chỉ vì anh đẹp trai, thế thôi.” Tôi cố nói, dù không biết cố nói thêm như vậy để làm gì nữa. Và thật ra tôi không chỉ thích anh vì vẻ ngoài từ lâu rồi, tôi thích anh vì anh là chính anh, đơn giản như thế ấy. Thích một người là tình cảm vừa đơn thuần vừa khó hiểu mà.

“Bây giờ anh sẽ làm em thích con người anh.” Giọng anh cực kì chắc chắn.

“Được, vậy thử quay lại.” Nói xong rồi tôi mới nhận ra mình vừa trở về khoảng thời gian nông cuồng kia, thời mà “có cho vàng tôi cũng chẳng dám.” Anh cười nhẹ nhàng, kiểu cười đầy hài lòng và vui vẻ như đứa trẻ được cho kẹo. Kẻ đẹp trai như anh đúng là cười thế nào mà chẳng đẹp, nhưng tôi nhìn đã quen rồi. Tôi phân vân, liệu mình có làm đúng không?

Chỉ có đám bạn tôi là ngây ngất với kiểu cười trầm của anh.

Đã được vài ngày kể từ sau cuộc nói chuyện giữa tôi và anh trong quán nước đó. Tôi quyết tâm làm người bị động trong lần thử này, và mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Kể cả khi chúng tôi đi cạnh nhau, tôi cũng không chủ động làm gì hết cho dù là nắm tay. Nhưng không như tôi dự đoán, anh liên tục nhắn tin và gọi điện cho tôi mỗi khi tôi và anh không gặp nhau. Khi cả hai đều rảnh, anh thậm chí còn đến nhà lôi tôi đi chơi, đi ăn hay chỉ đơn giản là dạo đâu đó vài vòng rồi đi về. Có những lúc, anh kéo tay tôi lại gần hay

khoác tay lên vai tôi. Dẫu cho anh không nói nhiều hơn trước là bao, và anh cũng không lãng mạn hơn là mấy thì sự thay đổi này của anh cũng đã đủ làm nhiều người ngạc nhiên. Điển hình là, có một đứa bạn của tôi đang học ngành báo chí còn định viết một bài báo và giật tít là “Thiên nga đẹp trai đeo bám vịt xấu xí?” Tôi nghe nó nói xong chỉ biết cười đau khổ. Đúng là trời có sập thì tôi vẫn chỉ là con vịt xấu xí bên cạnh anh.

“Em đừng để ý những gì người ta nói.” Anh nắm chặt lấy bàn tay tôi và nói khi chúng tôi đang ngồi trên lan can của trường học. Tôi ngẩng lên nhìn trời, hai chân nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp điệu, mái tóc tôi bay loạn xạ trong gió. “Em chưa bao giờ bị tác động bởi mấy câu nói bên ngoài.” Anh cười, tay vén lại tóc cho tôi. “Anh biết!”

“Chỉ là tò mò thôi...” Tôi hơi chần chừ, nhưng thật sự vẫn tò mò muốn hỏi. “Chị ấy thế nào rồi?” Cảm giác của tôi cho tôi biết anh vừa bị xao động trong giây lát, điều này làm tôi chợt thấy hồi lồi. Đúng là chẳng mấy ai tài giỏi được như tôi, hỏi về người anh thích khi mà tôi và anh đang thử hẹn hò. “Thi đỗ Đại học, có việc làm thêm, chẳng có gì đặc biệt.” Anh nói về chị ấy bằng giọng thoải mái nhất, giống như chẳng có gì giữa hai người liên quan. “Anh không thích cô ấy từ lâu rồi mà.” Tôi “ồ” lên một tiếng, rõ ràng chẳng ngạc nhiên chút nào.

“Anh biết anh không đủ lãng mạn, cũng không biết nói chuyện nhưng anh sẽ cố làm em thích anh.” Đôi mắt trầm của anh làm tôi thấy ấm áp biết bao. Tôi chủ động dựa đầu vào vai anh, cọ cọ vài cái. Anh cười khẽ. “Anh nhớ những lúc em chủ động chạy đến bên cạnh anh.”

“Vì sao?” Tôi không thích như thế, nó làm cho tôi có cảm giác như tôi là người đơn phương trong cuộc tình. Chỉ đến tận bây giờ khi anh đang là người chủ động, tôi mới dám nghĩ rằng anh có thích tôi đôi chút. Không phải tôi không đồng ý với việc con gái là người chủ động, nhưng nếu trong cuộc tình rõ ràng ai chủ động quá nhiều thì người đó sẽ là người đau khổ nhất. Nhưng cũng không phải vì thế mà tôi muốn anh là người đau khổ, chỉ là tôi muốn cho anh hiểu được phần nào những gì tôi từng trải qua trước kia.

“Vì anh thích nhìn em cười với anh. Thích cả sự năng động của em nữa.” Anh nói mà như đang nhớ lại. “Anh không muốn em trầm trầm thế này.”

Tôi khẽ thở dài, cánh tay vòng qua tay anh rồi đan lấy những ngón tay của tôi và anh vào với nhau, đưa mắt nhìn mười ngón tay khít chặt không có lấy một kẽ hở. Thở nắm chặt thêm chút nữa thì những kẽ hở lại hiện ra, tay còn thấy hơi đau nữa. Anh thở dài rồi cười ngao ngán.

“Em làm gì thế?”

“Nếu giữ vừa phải thì sẽ không rời nhau được, còn nếu quá chặt thì có lẽ sẽ xa cách nhau hơn, mà lại còn chịu đau đớn nữa. Anh và em phải chăng cũng thế nhỉ?” Tôi nói, mắt ngược lên chạm ánh mắt anh.

“Đúng thế nhỉ? Bất chấp làm gì? Cứ yêu nhau đi đã!” Anh cười rộ lên, rồi nhanh như chớp hôn chụt vào môi tôi một cái làm tôi giật mình trợn ngược mắt. “Anh anh anh? Hôn hôn hôn?” Hẹn hò lần thứ nhất trong hai năm anh không thèm cầm tay tôi, còn hẹn hò lần thứ hai trong hai tuần anh đã dám hôn rồi?

“Cứ năng động thế này này, anh thích lắm!” Bạo má tôi một cái thật mạnh, nhìn tôi kêu oai oái mà anh cười lên rất vui vẻ. “Đồ khi! Anh thay đổi nhanh quá!” Tôi la lên, có cảm giác mặt mình đỏ bừng và nóng rát như phát sốt. “Em thì vẫn thế.” Anh giữ nguyên nụ cười tỏa nắng y hệt vai nam chính của điện ảnh Hàn Quốc.

Lần đầu tiên tôi có cảm giác mình là nữ chính trong một bộ phim tình cảm lãng mạn và sến súa. Trước kia mỗi khi xem phim Hàn tôi đều nghĩ con trai trong phim phải chăng quá sến rồi? Nhưng hóa ra là khi đang yêu thì con trai hay con gái cũng đều sến, cũng ghen tuông và lo sợ mất người kia cả thôi. Tôi và anh bây giờ cũng vậy đấy.

Tôi gặp chị ấy, người mà anh từng thích. Tình cờ thôi. Chị ấy cũng nhận ra tôi và reo tên tôi đầy hào hứng. Tôi cúi đầu chào chị, rồi ngẩng mặt lên lườm nguýt chị đầy cảnh giác. Chị cười ha ha rồi lôi tôi vào một quán nước gần trường tôi.

“Em vẫn đáng yêu như hồi trước.”

“Chị thì như bà già!” Tôi uống liền một nửa cốc nước cam mát rượi, không phải tôi trả tiền thì uống thoải mái thôi. “Chị đến trường em làm gì? Nói chị

biết, anh ấy thích em rồi nhé!” Tôi ra điều cảnh báo phạm vi sở hữu, mặt hếch lên vênh váo vì tự hào.

Chị nhìn tôi và vẫn cứ cười mãi, chắc tại chị biết mình cười xinh thì phải. “Chị có thích cậu ta đâu. Chị sang trường em tìm bạn chị thôi. Em thì lo gì chứ!”

“Ai mà biết...” Tôi nói nhỏ đi một chút, tay búng “tách” một cái để gọi thêm cốc nước nữa. Phục vụ nhanh chóng đưa ra cốc cam lạnh thứ hai. Tôi tiếp tục uống nửa cốc như trước, mặc dù sự thật là uống như thế buốt miệng kinh khủng.

“Cậu ta thích em từ lâu lắm rồi mà, chỉ là không biết thể hiện thôi. Nhưng bây giờ khác trước rồi đúng không? Hai người đến đâu rồi? Cầm tay rồi, hôn rồi đúng không?”

“Sao chị biết?” Tôi trở mắt ra vì ngạc nhiên tốt độ. Chị ấy là gián điệp hay sao vậy? Nhưng chị hoàn toàn bình tĩnh và nhàn hạ, tay cầm tách trà lên và uống thong thả như một vị tiểu thư, ánh mắt chị bí ẩn nhìn ra sau tôi khiến tôi có cảm giác sồn da gà như thể chị đang nhìn con ma nào đó.

“Là anh.” Trong khi tôi còn chưa kịp quay người lại, anh đã đặt tay lên vai tôi, thêm với giọng trầm trầm của anh làm tôi hét lên vì hãi. Đã thế anh còn cười rất vui vẻ khi thấy mọi người trong quán quay ra nhìn tôi nữa chứ! Tôi bấu môi, trán nhăn tít lại nhìn anh ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Anh nhờ cô ấy tư vấn giúp anh về chuyện của em.” Anh nhìn chị ấy, nhưng ánh mắt anh làm tôi chắc chắn anh không còn chút tình cảm nào với chị. Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, dù tôi tin anh từ lâu rồi, tin vào việc anh hoàn toàn thích tôi. “Anh không biết phải làm thế nào để em chấp nhận quay lại với anh mà. Cô ấy đã giúp anh rất nhiều.”

“Bà chị già, cảm ơn.” Tôi giơ cốc nước cam lên trước mặt như muốn cụng bìa, rồi làm một ngụm uống nốt, tiếp tục gọi thêm cốc nữa. Anh và chị ấy đều phì cười trước thái độ của tôi.

Nói chuyện một hồi, thật ra chủ yếu là tôi chứng minh tình cảm giữa tôi và anh bằng cách khoác tay, cầm tay và ôm vai đủ kiểu, trong lúc đó anh luôn

im lặng ra vẻ chấp nhận đầy tự nguyện, còn chị ấy chỉ im lặng cười và nhìn chúng tôi cho đến tận lúc về.

Tôi lại chủ động rồi...

“Em uống đến năm cốc nước cam...” Anh sốc khi nhìn thấy tờ hóa đơn trên tay chị, tôi níu chặt tay anh cười hả hê. “Nước mát mà, em uống ngon lắm.” Anh búng nhẹ một cái vào mũi tôi cảnh báo. “Về nhà đau bụng đừng trách ai. Để tớ trả tiền cho.” Lại quay sang nói với chị ấy.

“Đúng đúng, để người yêu của em trả tiền cho.” Tôi cướp lời của chị, đặc biệt nhấn mạnh cụm từ “của em” đầy tự hào. Chị cười. “Được rồi, hai cô cậu cứ tình cảm với nhau đi. Từ giờ tôi không giúp được nữa đâu nhé.” Anh ngạc nhiên. “Sao lại thế?” Chị đấm cho anh một cái, tôi liền xuýt xoa hết sức. “Cậu hâm à, chuyện tình cảm người ta chỉ giúp bước đầu được thôi!” Anh “à” lên một tiếng, rồi cầm chặt lấy bàn tay tôi đang xoa xoa lấy chỗ vừa bị đấm trên người anh. “Cũng không cần cậu giúp nữa rồi mà.”

“Tớ mừng vì cậu đã biết tôn trọng tình cảm người khác.” Chị nói.

“Không cần mừng. Người yêu tớ đã mừng hộ rồi.” Anh ra vẻ khoe khoang bằng việc đưa tay lên xoa đầu tôi.

“Cậu còn chẳng buồn cảm ơn tớ cơ đấy. Nhưng không sao, người tớ đã từ chối mà sống tốt thì tớ cũng không cảm thấy tội lỗi nữa.”

Chị cười, tạm biệt chúng tôi rồi rời đi. Anh nhìn thấy chị đi xa một đoạn rồi mới cúi xuống ôm chặt lấy tôi, hôn một cái thật kêu lên mũi. “Em chủ động.” Nghe anh nói vậy, tôi đá chân anh một cái rồi mới vòng tay qua ôm anh mà thủ thủ. “Em quyết định rồi, em không bắt chấp hết cả sinh mạng mình để yêu, nhưng em sẽ tìm cách bảo vệ chuyện của anh và em. Mà đầu tiên là phải cho mọi người thấy anh là của em đã!” Anh cười ha ha, thật là nam tính chết đi được!

“Đúng rồi, chị ấy nói là sang trường mình tìm bạn. Ai thế?” Tôi tò mò.

“Anh chứ ai. Em ngốc vậy!” Anh cười. “Bạn cô ấy mà học trường mình thì chỉ có anh thôi. Ai bảo em cứ đề phòng cô ấy nên người ta mới phải nói khéo

như thế.”

Tôi cười tí mắt lấy lòng anh, nhưng đột nhiên phát hiện ra điều kì lạ. “Anh đứng sau em từ lúc nào thế?”

“Chả từ lúc nào. Anh đi sau em từ lúc em gặp cô ấy. Em không buồn biết người yêu em đang đi theo em cơ à?” Anh ra vẻ giận dỗi. Tôi xị mặt giả vờ hối lỗi rồi nhón chân thơm lên má anh một cái. Má anh mịn lắm, mỗi khi thơm thích khủng ấy!

“Người yêu nào? Em và anh mới chỉ hẹn hò thử thôi.” Rõ ràng vừa rồi tôi đã thơm anh là thế, vậy mà bây giờ đã dám đẩy anh ra rồi đi trước một mình. Có lẽ tôi cũng phải tự nhận mình mặt dày thật, chỉ là tôi muốn làm cao một chút thôi.

Nhưng chờ mãi tôi vẫn chẳng thấy anh đuổi theo, đành dừng lại quay ra sau nhìn anh. Vẫn đứng yên ở đó, và anh nhìn tôi không thèm chớp mắt. “Anh sao thế?” Tôi ngạc nhiên.

Anh chậm rãi bước đến gần tôi bằng những bước nhỏ, tay rút từ túi một sợi dây chuyền bằng bạc đẹp lung linh và đưa ra trước mặt tôi. “Chúng ta hẹn hò thật đi.” Xong lại hít một hơi rồi mới nói tiếp. “Bất chấp làm gì? Cứ yêu đi đã! Chúng ta đều không phải những người đặt tình yêu lên hàng đầu trong cuộc sống. Nhưng cả hai chúng ta đều hiểu cảm giác bình yên khi ở bên nhau, thế là đủ rồi phải không? Em và anh cùng bù đắp cho thiếu sót của nhau nhé! Chúng ta hẹn hò thật đi.”

Tâm trí tôi dần trống rỗng theo những lời anh nói. Điều duy nhất tôi cảm nhận được là khóe mắt tôi nóng hổi, và rồi tôi khóc òa trong khi gật đầu lia lịa.

Anh năm cuối Đại học. Cho đến bây giờ chúng tôi vẫn ở bên nhau. Người ta đã chẳng còn gọi tôi là con vịt xấu xí hay ca tụng anh là thiên nga đẹp trai nữa. Chuyện tình của tôi và anh cũng không bị đem ra làm chủ đề cho những cuộc bàn tán nữa. Bà chị già kia có bạn trai, trông anh ta khá là ổn đấy, nhưng không đẹp trai bằng người yêu tôi, đương nhiên rồi. Mọi việc trôi qua phẳng lặng và yên bình hết sức dù có đôi lúc tôi và anh có chút xích mích này nọ, chẳng hạn...

“Dây chuyền anh tặng em hôm ấy đâu rồi?”

“Em không nhớ nữa... Hình như là em cất ở nhà thì phải?”

“Biết ngay mà! Hôm qua đi ăn xong em để quên ở nhà hàng đây này! Đã hay quên rồi thì đeo lên cổ hay cất đi chứ cứ suốt ngày cầm tay làm gì! Phát bực với em mất thôi!”

“Người yêu em đến cả cái cũng đẹp trai nhỉ nhỉ nhỉ? Anh có thấy em trân trọng tình cảm của anh đến mức luôn giữ trong tay không rời không? Em thật là đáng yêu phải không?”

Cũng có đôi khi lại chỉ là những tin nhắn giận hờn vu vơ giữa chúng tôi vào mỗi tối trước khi ngủ...

“Anh còn điều gì muốn nói thì nhanh lên, em sắp ngủ rồi đó.”

“Anh hoàn toàn không có gì để nói.”

“Đâu nào, anh còn một điều rất quan trọng chưa nói với em mà.”

“Chúc em ngủ ngon?”

“ANH YÊU EM! CHÚC ANH KHÔNG NGỦ NGON!”

“Có thể mà cũng giận sao? Ngày mai anh mua đèn một cốc nước cam cho uống nhé?”

“Hai cốc?”

“Thoải mái!”

“Chúc anh ngủ ngon nhé!”

Tất nhiên anh chẳng bao giờ có thể giận tôi được lâu. Mà tôi thì chẳng bao giờ biết giận anh là gì vì anh hoàn thành mọi việc quá tốt để tôi chẳng bao giờ có cơ hội để phàn nàn.

Vì sao tôi lại ngồi kể cho bạn nghe câu chuyện tình nhạt nhẽo hơn bất kì cuốn

tiểu thuyết nào các cô gái thường đọc? Bởi vì với tôi đây là câu chuyện lãng mạn nhất chính tôi đang cùng người tôi yêu viết lên.

Tôi là người sống thực tế kể từ sau khi kết thúc cuộc tình đầu tiên giữa tôi và anh trong những năm cấp 3. Bất chấp mọi thứ, bao gồm cả gia đình, lòng tự trọng, tài sản,... để chạm được đến tình yêu là điều mà tôi sẽ không bao giờ làm, đương nhiên là người không có khuynh hướng lãng mạn như anh cũng vậy. Điều quan trọng nhất chúng tôi cùng hiểu là, nắm lấy những thời khắc đẹp nhất trong tình yêu sẽ là việc mà hai chúng tôi cùng làm với nhau cho đến hết cuộc tình này.

Tình yêu đến với ta đơn giản hơn ta tưởng tượng nhiều bạn ạ. Có thể là chúng ta biết ngay đó là yêu từ cuộc gặp đầu tiên, nhưng cũng có thể chúng ta phải mất đến một quãng thời gian dài để biết ta yêu người ấy. Người chúng ta yêu có thể không phải hình mẫu lí tưởng của chúng ta, giống như người anh yêu giờ đây là tôi, nhưng cũng có thể lại là hình mẫu chuẩn mực mà chúng ta tìm kiếm, như người tôi yêu giờ đây là anh chẳng hạn.

Điều tôi muốn nói là, tôi mong bạn sẽ yêu hết mình, nhưng đừng đem hết toàn bộ tài sản của mình ra để đặt cược bản thân vào tình yêu, vì có thể bạn sẽ thất vọng chẳng hạn.

“Vợ yêu, em lại cầm dây chuyền anh tặng rồi ngồi lăm bắm gì với cái camera phải không? Anh nấu xong bữa tối rồi đấy!”

“Em không lăm bắm! Và em ra ngay đây chồng yêu!”

Tôi chỉ nói thế thôi, còn yêu như thế nào thì đương nhiên người trong cuộc mới chính là người quyết định phải không?

Chúc cho tất cả chúng ta đều tìm được định nghĩa cho từ “yêu” của mình.

Jam Aster